

Vec C-296/20

Návrh na začatie prejudiciálneho konania

Dátum podania:

3. júl 2020

Vnútroštátny súd:

Bundesgerichtshof

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

12. máj 2020

Žalobkyňa a navrhovateľka v konaní o opravnom prostriedku „Revision“:

Commerzbank AG

Žalovaný a odporca v konaní o opravnom prostriedku „Revision“:

E.O.

PRACOVNÝ DOKUMENT

BUNDESGERICHTSHOF
(Spolkový súdny dvor, Nemecko)

UZNESENIE

[*omissis*]

z

12. mája 2020

v právnom spore

Commerzbank AG, ...

Düsseldorf,

Žalobkyňa a navrhovateľka v konaní o opravnom prostriedku „Revision“,

[*omissis*]

proti

E.O., ...

, Švajčiarsko,

Žalovanému a odporcovi v konaní o opravnom prostriedku „Revision“

[*omissis*]

XI. civilný senát Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor) 12. mája 2020

[*omissis*]

rozhodol:

I. Konanie sa prerušuje.

II. Súdnemu dvoru Európskej únie sa v súlade s článkom 267 ZFEÚ predkladá návrh na začatie prejudiciálneho konania o otázkach týkajúcich sa výkladu Dohovoru o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, ktorý bol podpísaný v Lugáne 30. októbra 2007 (ďalej len „Lugánsky dohovor II“):

1. Má sa článok 15 ods. 1 písm. c) Lugánskeho dohovoru II vykladať v tom zmysle, že „výkon“ obchodnej alebo podnikateľskej činnosti [v slovenskom znení „obchoduje alebo podniká“] v štáte viazanom dohovorom určeného podľa bydliska spotrebiteľa predpokladá už v čase predzmluvných rokovaní a uzatvorenia zmluvy, že činnosť zmluvného partnera spotrebiteľa bude mať cezhraničný charakter, alebo sa toto ustanovenie použije na účely určenia právomoci súdu pre konanie o žalobe, ak majú zmluvné strany

v čase uzatvorenia zmluvy svoje bydlisko v zmysle článkov 59 a 60 Lugánskeho dohovoru II v tom istom štáte viazanom dohovorom a právny vzťah získal cezhraničný charakter až dodatočne, keď sa spotrebiteľ neskôr presťahoval do iného štátu viazaného dohovorom?

2. Ak sa v okamihu uzatvorenia zmluvy nevyžaduje výkon cezhraničnej činnosti:

Vylučuje článok 15 ods. 1 písm. c) Lugánskeho dohovoru II v spojení s článkom 16 ods. 2 Lugánskeho dohovoru II vo všeobecnosti určenie súdnej právomoci podľa článku 5 bodu 1 Lugánskeho dohovoru II v prípade, ak sa spotrebiteľ v čase medzi uzatvorením zmluvy a podaním žaloby presťahoval do iného štátu viazaného dohovorom, alebo sa okrem toho vyžaduje, aby zmluvný partner spotrebiteľa vykonával svoje povolanie alebo podnikateľskú činnosť aj v novom štáte bydliska resp. ju nasmeroval do tohto štátu, pričom zmluva patrí do rámca tejto činnosti?

Odôvodnenie:

I.

- 1 Žalujúca banka, akciová spoločnosť založená podľa nemeckého práva s hlavným sídlom vo Frankfurt nad Mohanom, si voči žalovanému uplatňuje svoj nárok z dôvodu prečerpania na spožírovom účte.
- 2 V roku 2009 zriadila žalobkyňa prostredníctvom svojej pobočky v Drážďanoch pre žalovaného, ktorý mal v tom čase svoje bydlisko v Drážďanoch, spožírový účet, ktorý viedla ako kontokorentný účet s možnosťou priebežného čerpania peňažných prostriedkov a v rámci ktorého pravidelne vystavila zúčtovanie. Žalobkyňa neskôr žalovanému vydala kreditnú kartu, ktorej transakcie sa v zmysle uzatvorenej dohody zúčtovali prostredníctvom vyššie uvedeného spožírového účtu. Podľa zistení odvolacieho súdu žalobkyňa teda súhlasila s prečerpaním spožírového účtu, ak žalovaný vykonal so svojou kreditkou kartou transakcie na ľarchu tohto spožírového účtu bez toho, aby sa na tomto účte nachádzalo potrebné peňažné krytie. O takúto situáciu šlo nepochybne v prípade platby kreditnou kartou 3. septembra 2013 v sume 4 977,92 €.
- 3 V januári 2015 chcel žalovaný, ktorý sa v roku 2014 presťahoval do M. (Švajčiarsko) ukončiť obchodný vzťah so žalobkyňou. V tom čase predstavoval záporný zostatok na spožírovom účte sumu 6 283,37 eura. Žalovaný odmieta vyrovať tento záporný zostatok, ktorý vyplynul z platby uskutočnenej v septembri 2013, pretože uvedenú platbu vykonal tretia osoba bez jeho vedomia zneužívajúcim spôsobom. Žalobkyňa s týmto tvrdením nesúhlasí a uvádza, že podpis používateľa kreditnej karty na predložených inkasných príkazoch sa zhoduje s podpisom žalovaného.
- 4 Po viacerých neúspešných upomienkach vypovedala žalobkyňa v apríli 2015 „úverový vzťah“ s okamžitým účinkom a vystavila potvrdenie o okamžitej

splatnosti zostatku dlho vo výške 4 796,56 eura spolu s úrokmi a nákladmi od poslednej účtovnej závierky. Žalovaný tento dlh neuspokojil.

- 5 Amtsgericht (Okresný súd, Nemecko) zamietol žalobu o zaplatenie sumy 4 856,61 eura spolu s úrokmi pre nedostatok právomoci. Odvolanie žalobkyne bolo neúspešné. Opravným prostriedkom „Revision“ ktorý odvolací súd považoval za prípustný, si žalobkyňa aj naďalej uplatňuje svoj nárok na zaplatenie.

II.

- 6 Úspech opravného prostriedku „Revision“ závisí od výkladu článku 15 ods. 1 písm. c) a článku 16 ods. 2 Dohovoru o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach podpísaného 30. októbra 2007 v Lugane (Ú. v. EÚ L 147, 2009, s. 5, ďalej len „Lugánsky dohovor II“). Pred rozhodnutím o opravnom prostriedku „Revision“ je preto potrebné prerušiť konanie a požiadať Súdny dvor Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) o rozhodnutie v prejudiciálnom konaní podľa článku 267 ZFEÚ.
- 7 1. Medzinárodná právomoc vnútroštátneho súdu sa v prejednávanej príhode, v súlade s názorom odvolacieho súdu, určí v zmysle článku 63 ods. 1 a článku 64 ods. 2 písm. a) Lugánskeho dohovoru II v súlade s ustanoveniami tohto dohovoru, pretože žaloba bola podaná v novembri 2016, a teda po nadobudnutí účinnosti Lugánskeho dohovoru II na území Európskej únie a Švajčiarskej konfederácie [*omissis*] rozsudok Súdneho dvora z 20. decembra 2017, C-467/16, Schlömp, [*omissis*] [ECLI:EU:C:2017:993] bod. 37 [*omissis*], pričom žalovaný mal v tomto čase svoje bydlisko už na území Švajčiarska.
- 8 2. Medzinárodná právomoc súdov nižšieho stupňa by mohla vyplývať len z článku 5 bodu 1 Lugánskeho dohovoru II, pretože s ohľadom na bydlisko žalovaného vo Švajčiarsku nemajú nemecké súdy právomoc konať vo veci ani podľa článku 2 ods. 1 Lugánskeho dohovoru II, ani podľa článku 16 ods. 2 Lugánskeho dohovoru II. V zmysle skutkových okolností relevantných pre konanie o opravnom prostriedku „Revision“ sú slnené požiadavky vyplývajúce z článku 5 bodu 1 Lugánskeho dohovoru II.
- 9 a) Predmetom konania sú zmluvné nároky
- 10 Keďže znenie článku 5 bodu 1 Lugánskeho dohovoru II sa v zásade zhoduje so znením článku 7 bodu 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej len „prepracované nariadenie o súdnej právomoci“) a tiež so znením predchádzajúceho článku 5 bodu 1 nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej len „pôvodné nariadenie o súdnej právomoci“), judikatúra Súdneho dvora týkajúca sa výkladu týchto ustanovení sa uplatní aj pri výklade článku 5 bodu 1 Lugánskeho dohovoru II (pozri rozsudky Súdneho dvora z 20. decembra 2017, C-467/16, Schlömp, [*omissis*] [ECLI:EU:C:2017:993] bod 46 a nasl., z 11. apríla 2019, C-603/17,

Bosworth a Hurley, [omissis] [ECLI:EU:C:2019:310] bod 22 a z 2. mája 2019, C-694/17, Pillar Securitisation, [omissis] [ECLI:EU:C:2019:345], bod 27 ako aj uznesenie z 15. mája 2019, C-827/18, MC, [omissis] [ECLI:EU:C:2019:416] bod 19).

- 11 Pojem „zmluvné veci“ sa musí vykladať samostatne, aby bolo zabezpečené jeho jednotné uplatňovanie vo všetkých členských štátoch (pozri rozsudok Súdneho dvora zo 14. marca 2013, C-419/11, Česká spořitelna, [omissis] [ECLI:EU:C:2013:165] bod 45 a citovanú judikatúru), a predpokladá, že bude možné identifikovať záväzok prevzatý slobodne jednou stranou voči druhej, ktorý je predmetom žaloby (pozri rozsudok Súdneho dvora zo 14. marca 2013, [C-419/11, Česká spořitelna] [omissis] [ECLI:EU:C:2013:165] bod 46 a citovanú judikatúru). Stačí, aby si žalobca dôvodne uplatňoval zmluvné nároky (pozri rozsudky Súdneho dvora zo 4. marca 1982, 38/81, Effer, [omissis] [ECLI:EU:C:1982:79] bod 7, z 28. januára 2015, C-375/13, Kolassa, [omissis] [ECLI:EU:C:2015:37] bod 61 a nasl. a z 20. apríla 2016, C-366/13, Profit Investment SIM, [omissis] [ECLI:EU:C:2016:282] bod 54).
- 12 O takýto prípad ide v prejednávanej veci. Žalobkyňa totiž žiada o zaplatenie dlžného zostatku, ktorý vyplynul nepochybne z povoleného prečerpania sporozírového účtu po vypovedaní zmluvy, a teda o vrátenie poskytnutého úveru, pretože na základe povoleného prečerpania došlo konkludentne k uzatvoreniu zmluvy o spotrebiteľskom úvere [omissis] [vnútroštátna judikatúra].
- 13 b) Poskytnutie úveru žalujúcou bankou žalovanému sa považuje za službu v zmysle článku 5 bodu 1 písm. b) druhej zarážky Lugánskeho dohovoru II (pozri rozsudok Súdneho dvora z 15. júna 2017, C-249/16, Kareda, [omissis] [ECLI:EU:C:2017:472] bod 34 a nasl., [omissis] [vnútroštátna judikatúra]). Podľa tohto ustanovenia je pre všetky žaloby týkajúce sa zmluvy o úvere rozhodujúce miesto, v ktorom sa splnil charakteristický záväzok pre danú zmluvu (pozri rozsudok Súdneho dvora z 15. júna 2017, [omissis] [C-249/16, Kareda] [ECLI:EU:C:2017:472] bod 29 a nasl., [omissis] [vnútroštátna judikatúra]). V prípade zmluvy o úvere spočíva charakteristický záväzok v rámci úverovej zmluvy v samotnom poskytnutí úveru, zatiaľ čo záväzok príjemcu úveru túto sumu vrátiť, je len dôsledkom poskytnutia služby zo strany úverujúceho (pozri rozsudok Súdneho dvora z 15. júna 2017, [omissis] [C-249/16, Kareda] [ECLI:EU:C:2017:472] bod 41; [omissis] [vnútroštátna judikatúra]). V zmysle uvedeného sa rozhodné miesto pre určenie právomoci podľa článku 5 bodu 1 písm. b) druhej zarážky Lugánskeho dohovoru II nachádza v Drážďanoch, pretože v tomto mieste došlo k poskytnutiu úveru.
- 14 3. Je však sporné, či je v zmysle názoru odvolacieho súdu v prejednanom prípade na základe článku 15 ods. 1 písm. c), článok 16 ods. 2 Lugánskeho dohovoru II vylúčené uplatnenie článku 5 bodu 1 Lugánskeho dohovoru II.
- 15 a) Pri výklade článkov 15 a 16 Lugánskeho dohovoru II sa zohľadní judikatúra k článkom 15 a 16 pôvodného nariadenia o súdnej právomoci, ako aj

judikatúra k článkom 17 a 18 prepracovaného nariadenia o súdnej právomoci, pretože tieto ustanovenia sú prakticky zhodné (pozri rozsudok Súdneho dvora z 2. mája 2019, C-694/17, Pillar Securitisation, [omissis] [ECLI:EU:C:2019:345] bod 27).

- 16 b) Súdna právomoc sa určuje podľa oddielu 4 Lugánskeho dohovoru II, ak sú splnené tri podmienky uvedené v článku 15 ods. 1 Lugánskeho dohovoru II. Po prvé, jedna zo zmluvných strán musí byť v postavení spotrebiteľa konajúceho na účely, ktoré nie je možné považovať za súčasť podnikania alebo povolania, po druhé, zmluva medzi takýmto spotrebiteľom a podnikateľom bola skutočne uzavretá, a po tretie, takáto zmluva patrí do jednej z oblastí uvedených v odseku 1 písm. a) až c) tohto článku 15. Tieto podmienky musia byť splnené súčasne a preto, ak nie je splnená jedna z troch podmienok, právomoc nemožno určiť podľa pravidiel vo veciach spotrebiteľských zmlúv (pozri rozsudky Súdneho dvora zo 14. marca 2013 – C-419/11, Česká spořitelna, [omissis] [ECLI:EU:C:2013:165] bod 30, z 28. januára 2015, C-375/13, Kolassa, [omissis] [ECLI:EU:C:2015:37] bod 23, z 23. decembra 2015, C-297/14, Hobohm, [omissis] [ECLI:EU:C:2015:844] bod 24 a z 26. marca 2020, C-215/18, Primera Air Scandinavia, [omissis] [ECLI:EU:C:2020:235] bod 56).
- 17 V prípade skutkového stavu, ktorý je predmetom konania o opravnom prostriedku „Revision“, treba vychádzať zo splnenia prvých dvoch podmienok. Nie je však jasné, či je splnená aj tretia podmienka. Keďže sporná zmluva o úvere nepatrí do pôsobnosti článku 15 ods. 1 písm. a) a b) Lugánskeho dohovoru II, prichádza v tejto veci do úvahy len článok 15 ods. 1 písm. c) Lugánskeho dohovoru II, ktorý upravuje zmluvy o úvere (pozri rozsudok Súdneho dvora z 2. mája 2019, C-694/17, Pillar Securitisation, [omissis] [ECLI:EU:C:2019:345] bod 28 a nasl.) a predpokladá, že druhá zmluvná strana obchoduje alebo podniká v štáte viazanom týmto dohovorom určenom podľa bydliska spotrebiteľa alebo akýmkoľvek spôsobom smeruje takúto činnosť, v každom prípade okrem iného, aj do tohto štátu a zmluva patrí do rozsahu takejto činnosti.
- 18 c) K výkladu pojmu „smerovanie“ Súdny dvor uviedol, že „na to, aby sa uplatňoval článok 15 ods. 1 písm. c) uvedeného nariadenia, musí podnikateľ prejavovať vôľu nadviazať obchodné vzťahy so spotrebiteľmi v jednom alebo viacerých ostatných členských štátoch, medzi ktorými sa nachádza aj členský štát, na ktorého území má spotrebiteľ bydlisko“, a že preto treba preskúmať, pokiaľ ide o zmluvu uzavretú medzi podnikateľom a daným spotrebiteľom, či pred prípadným uzavretím zmluvy s týmto spotrebiteľom existovali okolnosti preukazujúce, že podnikateľ zamýšľal obchodovať so spotrebiteľmi s bydliskom v ostatných členských štátoch vrátane toho, na ktorého území má bydlisko tento spotrebiteľ, v tom zmysle, že bol pripravený uzatvárať zmluvy s týmito spotrebiteľmi (rozsudok Súdneho dvora zo 7. decembra 2010, C-585/08 a C-144/09, Pammer a Hotel Alpenhof, [omissis] [ECLI:EU:C:2010:740], bod 75 a nasl.).

- 19 Senát sa prikláňa k záveru, že v tomto ohľade sa pre „výkon“ činnosti v zmysle článku 15 ods. 1 písm. c) Lugánskeho dohovoru II vyžaduje, aby zmluvný partner spotrebiteľa prejavil svoju vôľu nadviazať obchodné vzťahy so spotrebiteľmi v inom členskom štáte a že táto podmienka nie je splnená, ak majú spotrebiteľ a jeho zmluvný partner tak, ako v prejednávanej veci, v čase uzatvorenia zmluvy svoje sídlo v tom istom štáte viazanom dohovorom [omissis] [omissis] [údaje o právnickej literatúre a judikatúre].
- 20 Vyššie uvedené podľa senátu podporuje aj tá skutočnosť, že článok 15 ods. 1 Lugánskeho dohovoru II predstavuje výnimku zo všeobecného pravidla právomoci uvedeného v článku 2 ods. 1 Lugánskeho dohovoru II, ktoré priznáva právomoc súdom členského štátu, na ktorého území má bydlisko žalovaný, ako aj z pravidla osobitnej právomoci v zmluvných veciach, uvedeného v článku 5 bode 1 Lugánskeho dohovoru II a preto sa musí vykladať reštriktívne (pozri rozsudky Súdneho dvora zo 14. marca 2013, C-419/11, Česká spořitelna, [omissis] [ECLI:EU:C:2013:165] bod 26 a citovanú judikatúru, z 28. januára 2015, C-375/13, Kolassa, [omissis] [ECLI:EU:C:2015:37] bod 28, z 23. decembra 2015, C-297/14, Hobohm, [omissis] [ECLI:EU:C:2015:844] bod 32 a z 26. marca 2020, C-215/18, Primera Air Scandinavia, [omissis] [ECLI:EU:C:2020:235] bod 55). Z judikatúry Súdneho dvora tiež vyplýva, že hoci je cieľom článku 15 ods. 1 písm. c) Lugánskeho dohovoru II ochrana spotrebiteľov, neznamená to, že táto ochrana je absolútna (pozri rozsudky Súdneho dvora zo 7. decembra 2010, C-585/08 a C-144/09, Pammer a Hotel Alpenhof, [omissis] [ECLI:EU:C:2010:740] bod 70, zo 6. septembra 2012, C-190/11, Mühlleitner, [omissis] [ECLI:EU:C:2012:542] bod 33 a z 23. decembra 2015, C-297/14, Hobohm, [omissis] [ECLI:EU:C:2015:844] bod 32).
- 21 Senát sa ďalej domnieva, že ponechanie článku 15 ods. 1 písm. a) a b) Lugánskeho dohovoru II aj napriek zneniu článku 15 ods. 1 písm. c) Lugánskeho dohovoru II, ktorý sa vzťahuje na všetky druhy zmlúv, podporuje záver, že typy zmlúv, ktoré sa uvádzajú v prvých dvoch písmenách zahŕňajú aj také prípady, ktoré v čase ich uzatvorenia nemajú cezhraničný charakter, kým písmeno c) predpokladá cezhraničný charakter činnosti spotrebiteľovho zmluvného partnera už v tomto okamihu. Napokon sa v súvislosti s touto požiadavkou uvádza, že aj v prípade „výkonu“ nejde o úplne samostatný pojem, ale len o osobitný prípad „smerovania“ [omissis] [údaje o právnickej literatúre].
- 22 Správne uplatnenie článku 15 ods. 1 písm. c) Lugánskeho dohovoru II však nie je natoľko jasné, aby neostával nijaký priestor pre rozumné pochybnosti (pozri rozsudky Súdneho dvora zo 6. októbra 1982, 283/81, Cilfit a i., [omissis] [ECLI:EU:C:1982:335] bod 16 a z 15. septembra 2005, C-495/03, Intermodal Transports, [omissis] [ECLI:EU:C:2005:552] bod 33). V prípade návrhu na začatie prejudiciálneho konania, v súvislosti s ktorým bol vyhlásený rozsudok Súdneho dvora zo 17. novembra 2011 (C-327/10, Hypoteční banka, [omissis] [ECLI:EU:C:2011:745]), vnútroštátny súd predpokladal, že sporná zmluva o úvere v prejednávanej veci je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle článku 15 ods. 1 písm. c) pôvodného nariadenia o súdnej právomoci (pozri návrhy generálnej

advokátky Trstenjak z 8. septembra 2011, C-327/10, Hypoteční banka, [ECLI:EU:C:2011:561] body 41 a 87) a Súdny dvor na tomto základe vyložil pôvodné znenie nariadenia o súdnej právomoci v tom zmysle, že v situácii, o akú ide v konaní vo veci samej, za daných okolností, majú právomoc rozhodnúť súdy členského štátu, na ktorého území sa nachádza posledné známe bydlisko spotrebiteľa podľa článku 16 ods. 2 pôvodného nariadenia o súdnej právomoci (pozri rozsudok Súdneho dvora zo 17. novembra 2011, [omissis] [C-327/10, Hypoteční banka] [ECLI:EU:C:2011:745] bod 55). V uvedenom konaní vo veci samej mal spotrebiteľ tak, ako v prejednávanom prípade, svoje bydlisko v rovnakom členskom štáte, ako jeho zmluvná partnerka, budúca žalobkyňa (pozri rozsudok Súdneho dvora zo 17. novembra 2011, [omissis] [C-327/10, Hypoteční banka] [ECLI:EU:C:2011:745] body 20 a 22).

- 23 d) Ak by šlo o „výkon“ činnosti zmluvného partnera spotrebiteľa v zmysle článku 15 ods. 1 písm. c) Lugánskeho dohovoru II aj vtedy, keď mali spotrebiteľ a jeho zmluvný partner v čase uzatvorenia zmluvy svoje bydlisko resp. obchodné sídlo v tom istom štáte, bolo by ďalej otáznе, či po odsťahovaní sa spotrebiteľa zo spoločného štátu sídla do iného štátu viazaného dohovorom, by bola podľa článku 16 ods. 2 Lugánskeho dohovoru II založená právomoc súdov nového štátu bydliska spotrebiteľa bez toho, aby bolo potrebné splniť ďalšie požiadavky [omissis] [údaje o literatúre a judikatúre], alebo či sa dodatočne vyžaduje, aby zmluvný partner spotrebiteľa vykonával v tomto štáte svoje povolanie alebo podnikateľskú činnosť, resp. aby takúto činnosť smeroval do uvedeného štátu [omissis] [údaje o literatúre a judikatúre].
- 24 Existenciu takejto dodatočnej podmienky podľa názoru senátu podporuje [omissis] [údaje o právnickej literatúre] aj to, že v odôvodnení 11 pôvodného nariadenia o súdnej právomoci a v odôvodnení 15 prepracovaného nariadenia o súdnej právomoci sa ako všeobecný cieľ uvádza potreba zaručiť predvídateľnosť pridelovania právomoci (pozri rozsudky Súdneho dvora z 28. januára 2015, C-375/13, Kolassa, [omissis] [ECLI:EU:C:2015:37], bod 29, z 23. decembra 2015, C-297/14, Hobohm, [omissis] [ECLI:EU:C:2015:844] bod 39 a z 26. marca 2020, C-215/18, Primera Air Scandinavia, [omissis] [ECLI:EU:C:2020:235] bod 62). Podnikateľovi sa na základe článku 15 ods. 1 písm. c) Lugánskeho dohovoru II poskytuje možnosť regulovať riziká vyplývajúce z miesta súdnej právomoci, keďže toto ustanovenie na rozdiel od článku 15 ods. 1 písm. a) a b) Lugánskeho dohovoru II podmieňuje miesto súdnej právomoci v prípade spotrebiteľských sporov existenciou vzťahu medzi činnosťou podnikateľa a miestom bydliska spotrebiteľa už v čase uzatvorenia zmluvy [omissis] [údaje o právnickej literatúre]. Takáto regulácia rizík by nebola zaručená, ak by sa výlučná právomoc súdu podľa článku 16 ods. 2 Lugánskeho dohovoru II po uzatvorení zmluvy v dôsledku zmeny bydliska premiestnila do iného štátu, kam v čase uzatvorenia zmluvy podnikateľ nesmeroval svoju činnosť [omissis] [informácie o právnickej literatúre]. Na rozdiel od toho stanovením požiadavky, aby si podnikateľ na základe výkonu svojej činnosti alebo jej nasmerovaním do nového štátu pobytu sám vytvoril dostatočne blízky vzťah k tomuto štátu, by sa obnovila rovnováha medzi ochranou spotrebiteľa podľa článku 16 Lugánskeho dohovoru II a záujme

na predvídateľnosti a plánovaní podnikateľa [omissis] [údaje o právnickej literatúre].

- 25 V tomto ohľade aj Dr. Peter Schlosser (Správa k dohovoru medzi Dánskym kráľovstvom, Írskom, Spojeným kráľovstvom Veľkej Británie a Severného Írska o pristúpení k dohovoru o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, ako aj k protokolu týkajúcemu sa výkladu tohto dohovoru Súdnym dvorom Ú. v. ES C 59, 1979, s. 71, [omissis]) predpokladal, že v prípade, ak spotrebiteľ po uzatvorení zmluvy premiestni svoje bydlisko do iného štátu, sa oddiel nariadenia o súdnej právomoci s názvom „právomoc vo veciach spotrebiteľských zmlúv“ v znení 1. dohody o pristúpení z 9. októbra 1978 (ďalej len „pôvodné znenie“) automaticky uplatní aj na situácie upravené v článku 13 ods. 1 bode 1 a 2 pôvodného nariadenia o súdnej právomoci, avšak na situácie upravené v článku 13 ods. 1 bodu 3 pôvodného nariadenia o súdnej právomoci len vtedy, ak sú podmienky stanovené týmto nariadením splnené v novom štáte sídla [omissis] [údaje o právnickej literatúre].
- 26 e) Ak by „výkon“ obchodnej alebo podnikateľskej činnosti [v slovenskom znení „obchoduje alebo podniká“] v zmysle článku 15 ods. 1 písm. c) Lugánskeho dohovoru II predpokladal cezhraničnú činnosť podnikateľa už v čase uzatvorenia zmluvy, neboli by v prípade skutkového stavu v konaní o opravnom prostriedku „Revision“ splnené požiadavky v tomto konaní, a teda na rozdiel od názoru odvolacieho súdu by nebola založená právomoc podľa článku 5 bodu 1 Lugánskeho dohovoru II.
- 27 Ak by sa však článok 15 ods. 1 písm. c) a článok 16 Lugánskeho dohovoru II uplatnili aj v tom prípade, ak má spotrebiteľ a jeho zmluvný partner sídlo v tom istom štáte a po zmene bydliska spotrebiteľa by sa z hľadiska článku 16 Lugánskeho dohovoru II považovalo za relevantné len miesto jeho nového bydliska, nebolo by možné v tomto konaní podať žalobu na príslušný súd podľa článku 5 ods. 1 Lugánskeho dohovoru II a odvolací súd by teda správne predpokladal, že nemecké súdy nemajú medzinárodnú právomoc pre rozhodnutie vo veci.

[omissis] [Podpisy]

[Súdy nižšieho stupňa]